

Arrest

**nr. 53 838 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN CAEYZEELE, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 3 augustus 1995, verklaart er zich op 28 november 2008 een tweede maal vluchteling.

1.2. Op 31 augustus 2010 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 1 september 2010 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Likova in Macedonië en bent u in het bezit van de Macedonische nationaliteit. U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 4 augustus 1995 onder de naam G. L., geboren op 30 mei 1959 te Pozheran-Gillan in Kosovo. Op 4 augustus 1995 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf. Op 10 oktober 1995 werd deze beslissing door het Commissariaat-generaal bevestigd. U vroeg een tweede keer asiel aan in België op 28 november 2008. U verklaarde toen in werkelijkheid S. R., geboren op 30 mei 1957 te Likova in Macedonië, te zijn. U verklaarde voorts voor uw eerste asielaanvraag in België in augustus 1995 geen problemen gekend te hebben in Macedonië. U bent vergeten waarom u de eerste keer naar België kwam. U zou bovendien al na één week teruggekeerd zijn naar huis omdat het u hier niet beviel. Na uw terugkeer naar Macedonië in de zomer van 1995 begon u een relatie met een vrouw van Servische origine die u had leren kennen in een café in Kumanovë. U weet niet meer zeker hoe ze heette: Z. of D.. Deze relatie zou ongeveer vijf jaar standhouden. Jullie zagen elkaar één keer per week en spraken dan af in een café in Kumanovë. U kwam nooit bij haar thuis. Uw vriendin had vijf broers. Vier onder hen werkten als inspecteur bij de politie van Skopje. De andere broer, D., was te weten gekomen dat jullie een relatie hadden en had er problemen mee dat zijn zus met een Albanees uitging. Ongeveer elf jaar geleden, in de loop van het jaar 1999, werd u neergeschoten door D. toen u samen met uw vriendin op café zat in Kumanovë. U kreeg zes kogels in het been en verloor het bewustzijn. U werd naar het ziekenhuis van Skopje gebracht en daar geopereerd. Na twee weken mocht u het ziekenhuis verlaten. Na uw ontslag uit het ziekenhuis verliet u Macedonië en ging u naar uw tante van moederskant, Metije, in Servië. Sinds de schietpartij hebt u uw vriendin niet meer gezien. Tot uw komst naar België verbleef u bij uw tante in het dorp Miratovc (gemeente Preshevë). In Servië kende u geen problemen, maar omdat uw tante niet langer voor u kon zorgen besloot u Preshevë te verlaten. Op 25 augustus 2008 reisde u naar België, waar u op 28 augustus 2008 aankwam en vervolgens op 28 november 2008 asiel vroeg. U wenst niet terug te keren naar Macedonië omdat u er niets of niemand hebt. Daarnaast bent u bang dat het er tot een confrontatie met D. zou komen. U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas. Door uw problemen en door de oorlog in Macedonië raakte u uw identiteitsdocumenten immers kwijt.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling komt te staan door een aantal fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen betreffende uw identiteit. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u **G. L.**, geboren op 30 mei 1959 te Pozheran-Gillan (Kosovo) te zijn en uit Kosovo gevlucht te zijn wegens problemen met de Servische autoriteiten. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u in werkelijkheid **S. R.**, geboren op 30 mei 1957 te Likova (Macedonië), te zijn. U stelde ten tijde van uw eerste asielaanvraag in 1995 een valse identiteit en nationaliteit opgegeven te hebben uit schrik gevonden te worden door D., de broer van uw (ex-)vriendin (zie gehoorverslag CGVS 2e AA p. 2). Door het verzwijgen van uw ware identiteit en nationaliteit bij uw eerste asielaanvraag hebt u getracht de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden. Een dergelijke handelswijze kan niet in overeenstemming worden gebracht met of getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers te allen tijde worden verwacht dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Bij uw tweede asielaanvraag legde u bovendien nog steeds geen enkel identiteitsdocument neer waardoor uw beweerd huidige identiteit en nationaliteit nog steeds geenszins te achterhalen valt.

Voorts dient opgemerkt te worden dat de uitleg die u voor uw misleidende verklaringen betreffende uw identiteit gaf niet overtuigt. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u uw werkelijke identiteit bij uw eerste asielaanvraag van 4 augustus 1995 niet onthulde uit angst dat de broer van uw ex-vriendin u zou vinden en doden (zie gehoorverslag CGVS 2e AA p. 2). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u met die vrouw een relatie had van 1990 tot 1995, i.e. vóór uw eerste asielaanvraag (zie CGVS-vragenlijst vraag 3.5). Later verklaarde u echter dat de relatie die aan de basis lag van uw beweerd problemen in Macedonië dateerde van ná uw eerste asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS p. 4-5). Deze fundamentele tegenstrijdigheid zet dan ook de geloofwaardigheid van de door u beweerd relatie met een Servische vrouw in Macedonië ernstig op de helling. Dat aan deze relatie slechts weinig geloof kan gehecht

worden, blijkt tevens uit het feit dat het hoogst merkwaardig is dat u zich, ondanks het feit dat u beweerde met haar gedurende maar liefst vijf jaar een relatie gehad te hebben, noch haar voornaam – u twijfelde tussen Z. of D. – noch haar familienaam kon herinneren. U kon evenmin de namen van vier van haar vijf broers en van haar ouders opsommen (zie gehoorverslag CGVS 2e AA p. 2-4). Gezien de geloofwaardigheid van deze relatie hierdoor ernstig ondergraven wordt, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding van deze relatie beweerde gehad te hebben.

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met de familie van uw Servische ex-vriendin worden nog verder ondermijnd, doordat u tijdens uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal twee totaal verschillende versies van de feiten uiteenzette. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na 1995 niet meer terugkeerde naar Macedonië. U wachtte uw beslissing in uw eerste asielaanvraag niet af en vanuit België reisde u naar uw tante in Miratovc (Preshevë), waar u verbleef tot u opnieuw naar België vertrok op 25 augustus 2008 (zie DVZ 2e AA vragen 9, 17 en 21). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u daarentegen na één week in België teruggekeerd te zijn naar uw dorp Likova omdat het u hier niet beviel. U verbleef in Macedonië tot u in 1999 werd neergeschoten door de broer van uw ex-vriendin. Daarop trok u naar uw tante in het dorp Miratovc (gemeente Preshevë; Servië) en vanuit Servië kwam u eind augustus 2008 opnieuw naar België (zie gehoorverslag CGVS p. 4-5 en 9). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u nog in 1995 naar België gekomen te zijn en asiel gevraagd te hebben omwille van de problemen die u kende met de broers van uw ex-vriendin en situeerde u de schietpartij waarvan u het slachtoffer was in januari 1995 (zie CGVS-vragenlijst vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u, in strijd met uw eerdere verklaringen, dat u voor uw eerste asielaanvraag in België geen problemen kende in Macedonië. U bleek niet meer te weten waarom u die eerste keer naar België was gekomen (zie gehoorverslag CGVS p. 5). U vervolgde dat uw relatie met de Servische vrouw dateerde van na uw eerste asielaanvraag en dat er een einde kwam aan deze relatie toen u in 1999 door de broer van uw ex-vriendin, D., werd neergeschoten in een café in Kumanovo. U voegde hieraan toe dat dit de enige keer was dat u gewond raakte (zie gehoorverslag CGVS p. 5-6). U kon deze tegenstrijdigheden niet op een afdoende wijze verklaren. Toen u hiermee werd geconfronteerd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, stelde u dat de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken u verkeerd had begrepen en dat u net als toen vertelde dat u omwille van de broers van uw ex-vriendin bent vertrokken (zie gehoorverslag CGVS p. 5-6). Het is echter weinig aannemelijk dat dergelijke zwaarwichtige tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan misverstanden of vertaalproblemen. Bovendien geven de gehoorverslagen van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ en vragenlijst CGVS) precieze en gedetailleerde gegevens weer en kunnen er geen aanwijzingen uit worden afgeleid van moeilijkheden die zich zouden hebben voorgedaan. Nergens werden opmerkingen geformuleerd over eventuele vertaal- en/of andere communicatieproblemen tijdens het interview, terwijl u daartoe wel de mogelijkheid had vermits deze verklaringen u op het einde van het interview werden voorgelezen. Deze verklaringen werden daarenboven door u ondertekend. Gelet op bovengaande vaststellingen kan er niet langer geloof worden gehecht aan de asielmotieven waarop u zich beroept.

Ten slotte gaf u aan niet naar Macedonië te willen terugkeren omdat u er geen familie meer hebt, geen onderdak - uw huis zou afgebrand zijn tijdens de oorlog - en geen geld (zie gehoorverslag CGVS p. 7-8 en 14). Er dient echter opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u aangehaalde precaire levensomstandigheden en financiële moeilijkheden betreffen immers problemen van louter familiale en socio-economische aard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing.

Zo stelt verzoeker stelt dat hij niet kan terugkeren naar Macedonië, aangezien er een gegronde vrees bestaat voor zijn veiligheid, leven en gezondheid bij een terugkeer. Verzoeker werd reeds neergeschoten op grond van een etnisch motief en de vier broers van verzoekers voormalige vriendin

bekleden hoge functies bij de politie van Skopje en kunnen over de nodige middelen beschikken om verzoekers binnenkomst te traceren en vervolgingen tegen hem in te spannen.

Verzoeker merkt op niet over identiteitspapieren of een schriftelijk dossier te beschikken ter staving van zijn verzoek, aangezien deze documenten vernietigd, alleszins verloren zijn gegaan ingevolge zijn onverwachte vertrek en de oorlog in Macedonië.

Verzoeker stelt dat onduidelijkheden en/of tegenstrijdigheden in het feitenrelaas ingegeven waren door vrees voor vervolgingen door de heer D. en een miscommunicatie bij verhoor middels een Albanese tolk.

2.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van deze instanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

De Raad stelt vast dat, hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure, verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. De reden die verzoeker geeft, namelijk dat de documenten verloren zouden zijn gegaan na zijn vertrek is immers geen verschoningsgrond voor het ontbreken van deze documenten. Verzoeker kon immers nieuwe documenten aanvragen, wat hij heeft nagelaten. Het ontbreken van identiteitsdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). Verzoeker legde bovendien bedrieglijke verklaringen af omtrent zijn identiteit. In het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde verzoeker G. L., geboren op 30 mei 1959 te Pozheran-Gillan (Kosovo) te zijn en uit Kosovo gevlucht te zijn wegens problemen met de Servische autoriteiten. In het kader van zijn tweede asielaanvraag verklaarde verzoeker in werkelijkheid S. R., geboren op 30 mei 1957 te Likova (Macedonië), te zijn en ten tijde van zijn eerste asielaanvraag in 1995 een valse identiteit en nationaliteit opgegeven te hebben uit schrik gevonden te worden door D., de broer van zijn (ex-)vriendin. Door het verzwijgen van zijn ware identiteit en nationaliteit tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft verzoeker een poging ondernomen de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden. Door het ontbreken van identiteitsdocumenten kan verzoekers ware identiteit niet achterhaald worden.

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij, als etnische Albanees, zou ondervonden hebben ten gevolge van zijn relatie met een Servische vrouw. Evenwel kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde relatie met een Servische vrouw in Macedonië. Zo legde verzoeker verschillende verklaringen af over de periode waarin hij een relatie zou hebben gehad met deze vrouw. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij van 1990 tot 1995, dus vóór zijn eerste asielaanvraag, een relatie had met deze vrouw en er problemen door ondervond met haar broers, terwijl uit de stukken van administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag met geen woord gerept heeft over deze relatie. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde hij een relatie te hebben gehad met deze vrouw ná zijn eerste asielaanvraag en vóór zijn eerste asielaanvraag geen problemen te hebben gekend. Verzoeker blijkt bovendien ondanks het feit dat hij gedurende vijf jaar een relatie zou hebben gehad met deze vrouw zich noch de voornaam, noch de familienaam van deze vrouw te kunnen herinneren. Verzoeker kon evenmin de namen van vier van de vijf broers en van haar ouders geven. De bestreden beslissing heeft op basis van deze elementen terecht opgemerkt dat er maar weinig geloof kon worden gehecht aan de beweerde relatie van verzoeker met een Servische vrouw in Macedonië.

Waar verzoeker wijst op problemen met de tolk merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd tevens aangegeven dat eventuele

problemen gemeld moesten worden. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het verhoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf.

Gelet op wat vooraf gaat kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluiten dat verzoeker zijn vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin niet aannemelijk heeft kunnen maken. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan tenslotte worden opgemerkt dat, om hiervoor in aanmerking te komen, verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade moet aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker laat echter na in zijn verzoekschrift ook maar enig element aan te brengen waarom hij in aanmerking zou kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de vreemdelingenwet zodat de Raad derhalve niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, §2, a en b vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas zijn er hoe dan ook geen elementen die het toekennen van de subsidiaire bescherming rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER